

## XXXVII.

## Forflag til Lov,

indeholdende

nogle Forandringer i Forligslovgivningen.

(Som vedtaget af Landstinget ved 3die Behandling den 18de Februar 1876. \*)

## § 1.

Forlig indgaaede i Forligskommissionens møder, der ere afholdte udenfor de Tider, som ved almindelig Regel ere hertil bestemte, have ikke Eksekutionskraft førend fra den Dag af, da det nærmest paafølgende ordentlige Forligskommissionens møde holdes. Ligeledes skulle Forlig, der ere indgaaede for andre Forligskommissioner end den, for hvilken Sagen efter Lovgivningens almindelige Regler eller efter Vedtagelse i Gjældsbreve eller Kontrakt skulde indbringes, først anses for erigible fra den Dag af, da det nærmest paafølgende Møde af rette vedkommende Forligskommission holdes.

## § 2.

Foruden de Tilfælde, i hvilke man efter de hidtil gjældende Regler kan gaa Forligskommissionen forbi, skal dette ogsaa være tilladt i Kontra- og Kontinuationsfølgemaal.

Derimod ophæves den ved Forordningen af 10de Juli 1795 § 23 hjemlede Ret til at undlade Forligsprøve i civile Sager, som anlægges efter vedkommende Ministeriers eller Dyrigheders Foranstaltning, eller som anlægges mod de nævnte offentlige Myndigheder.

## § 3.

Stævning mister ikke sin Gyldighed, fordi den er forkyndt, forinden Forligsmægling har fundet Sted, men hvis Forligsmæglingen ikke er sluttet til den Tid, Stævningen falder i Rette, giver Retten efter Sagsøgerens Begjæring den fornødne Udsættelse i Sagen, indtil Forligsmæglingen er sluttet. Hæves Sagen derefter som forligt, betales intet Infamationsgebyr.

## § 4.

Uoverensstemmelser mellem Forligsforlaget og Stævningen, Paastandene eller iøvrigt den under Sagen brugte Procedure skulle ved Bedømmelsen af Forligsmæglingens Behørvighed ikke komme i Betragtning, naar der har været prøvet Forlig mellem Parterne om det, som i det Væsentlige maa anses som Sagens Gjenstand.

## § 5.

Forligskommissionerne skulle ikke være berettigede til at udsætte Sagen, naar nogen mødende Part herimod gjør Indsigelse. Det Samme skal ogsaa gjælde om Retterne i de Tilfælde, hvor Forligsmæglingen er henlagt til dem.

\*) Jfr. Lillæg A Sp. 1427—48; Lillæg B Sp. 63—78; Landstingstidenden Sp. 84—109, 417—62.